

az eltévedt vándornak, és fénye köré lepkék gyűlnek. Ilyen a remény is: amikor sötétség borul életünkre, akkor válik biztató fénysugárrá a számunkra. Így lesz a reménynek sajátos helye, éltető, megtartó funkciója az ember életében. Nem véletlen, hogy Pál apostol is külön említi a hit és a szeretet mellett a reményt.

Eszembe jut annak a történetbeli gyermeknek a nevetésre ingerlő esete, akitől egy alkalommal megkérdezték, hogy melyik fontosabb: a Nap vagy a Hold? A gyermek így válaszolt: a Hold, mert az éjjel világít. Ebben a naivnak tűnő gyermeki válaszban azonban benne van a remény egész lényege.

Amikor nyugodt mederben, zavartalanul folyik életed, töltsd azt be a hit ragyogó fénye. De amikor sötétség borul rád, félelem, bizonytalanság szorítja össze szívedet és „kis teste hangtalan vacog” (József Attila), akkor, ha parányi pontnyi fényével is, - legyen biztatód, megtartód a remény sugara. Ámen.

„KELJ FEL ÉS JÁRJ!”

Jn 5,6-9a

A történet szerint Jeruzsálemben a Juhkapunál volt egy tó, a Bethesda tava, amely gyógyhatásáról volt híres. Ezért sokan keresték fel ezt a helyet. Messze földről is eljöttek azok, akik betegségükre gyógyulást kerestek.

Jézus a tó partján jár. Bizonyára érdeklő a szerencsétlen, mozgásképtelen, beteg emberek sorsa, akiket a gyógyulás reménye hozott ide. A tó vízében betegek fekszenek, és akik még a parton vannak, maradék erejükkel is a víz felé igyekeznek. Vannak, akiket hozzátartozóik, családtagjaik segítenek a vízbe jutni.

Itt pillantja meg Jézus azt a mozdulatlanul fekvő embert, aki teljesen egyedül van, senki sem törődik vele. Odamegy hozzá és megtudja tőle, hogy már évtizedek óta nyomorék, és hogy hiába fekszik már hosszú ideje a parton, mert nincs aki a vízbe emelje, és így minden alkalommal lemarad a gyógyulás lehetőségéről. Ekkor Jézus így szól hozzá: „Kelj fel, vedd az ágycat, és járj!”. A történet szerint az addig mozdulatlan ember képes a saját lábára állni és elindulni.

Ebben a történetben egy mély életigazságot tartalmazó mondanivalót fedezhetünk fel. Hogy az mindnyájunk számára érthető legyen, megpróbálom elmondani ezt a történetet úgy, ahogy mai szemmel látom.

Jézus a tó partján a betegek között járva látja, hogy mindenki a víz felé igyekszik. A szerencsétlenség minden maradék erejüket összeszedik, hogy a vízbe jussanak. Emberfeletti erőfeszítéssel, keserves kínok között, csak araszonként haladva - de mozognak. Csak ez az egy ember fekszik mozdulatlanul. Tulajdonképpen ezért figyel fel rá Jézus. Nemcsak a külső embert nézi, hanem látja a belső lényegét. Nemcsak nyomorúságos testi állapotát veszi észre, hanem még egy ennél is súlyosabb bajt: ez az ember teljesen beletörődött a sorsába, megadta magát, elhitette önmagával, hogy valóban nem képes öne-

rejéből egyetlen mozdulatra sem. Így minden reménye eloszlott belőle annak, hogy valaha meggyógyulhat.

A mondanivaló lényege az ezután következő mozzanatban rejlik. Ugyanis nem azt olvassuk, hogy Jézus a beteg hóna alá nyúlva felemelné a földről és besegítené a vízbe. Ehelyett felteszi neki a kérdést: „Akarsz-e meggyógyulni?” Valljuk meg: kissé mi is értetlenül állunk Jézus kérdése előtt: hát hogya akarna meggyógyulni, hogya akarná visszanyerni lábainak erejét, újra elindulni, járni, megszabadulni az évtizedek óta viselt nyomorúságtól? Különben mit keresne ott? Hát nem erre vár már hosszú, gyötrelmes évek óta? Miért is kell egy szerencsétlen betegől ilyesmit kérdezni? Ki lenne az, aki nemel válaszolna erre a kérdésre az ő helyzetében?

Talán így gyűrűznek bennünk is a gondolatok Jézus kérdése kapcsán. Ha azonban jobban odafigyelünk, egy kis szörendváltoztatással világossá válik előttünk, hogy mit jelent valójában Jézus kérdése. Ugyanis nem úgy szól a kérdés, hogy „meg akarsz-e gyógyulni?”, hanem így: „Akarsz-e....?” A hangsúly itt tehát nem a gyógyuláson, hanem az akaráson van. Ezt jelenti: akarod-e igazán, egész valóddal a gyógyulást? Ha igen, akkor ne add meg magad sorsodnak, bármilyen nehéznek, lehetetlennek tűnik, próbáld meg, mozdulj meg. Meglátod, ha igazán akarod, sikerülni fog. És a beteg lassan megmozdul, Ha nehezen, emberfeletti erőfeszítés árán is, de végül sikerül lábra állnia és elindulnia. A beteg meggyógyul, –olvashatjuk. És mi nyugodtan hozzátehetjük: kigyógyul súlyosabb, nagyobb betegségéből, az önmegadás, a lemondás, a teljes reménytelenség lelkiállapotából.

Ennek a történetnek a tükrében látom önmagunkat, a mai emberiséget, társadalmunkat. Látom a sokféle bajt, nyomorúságot, életgondot, amivel küzd és vívódik naponta az ember. Látom a munkanélkülit, a kevés pénzen máról holnapra tengődőt. Látom a támasz nélkül maradt özvegyet, árvát. Látom az erkölcsi züllés lejtőjén lecsúszottat, az élet valósága és felelőssége elől balgán az alkoholba menekülőt. És sorolhatnám végeérhetetlenül tovább, mígnem teljességében összeáll jelenünk Bethesda-partjának képe. De ha megpróbáljuk a Jézus szemével látni ezt a képet, ha nem csak a felszínt nézzük, akkor sokféle gond és nyomorúság mögött meg kell látnunk a legnagyobbat: a sorsába beletörődött, reménytelenül maga elé révedő embert, aki feladta a küzdelmet.

A küzdelmet feladó ember először mindig önbizalmát, saját erejében, képességeiben való hitét veszíti el. Így aztán az isteni gondviselésben való hite is meginog. A történet egyik fontos tanítása éppen ez: ahhoz, hogy a bajokból kivezető utat megtaláljuk, először elveszített hitünket, önbizalmunkat kell visszanyernünk. Meg lehetünk győződve: ha Jézus ölébe veszi a beteget és beviszi a vízbe, nem segített volna akkorát rajta, mint így: sőt, talán ártott volna, mintegy véglegesítve, „hivatalosan” is igazolva a beteg valóban magatehetetlen állapotát. Soha többé nem próbálta volna meg lábra állítani, így pedig a visszanyert hit és önbizalom segítette a gyógyuláshoz.

Testvérem, az életgondokkal naponta küszködő, terheket hordozó ember! Lehet, hogy te is sokszor hasonlóan tehetetlennek, elhagyatottnak, támasz nélkül érzed magad. Mennyire jellemző a történetben szereplő ember állapotára, amit mi így szoktunk nevezni: hátrányos helyzet. Másnak volt hozzátarto-

zója, családtagja, élettársa, barátja, aki nyomorúságában mellette álljon és segítse, neki nem. Másnak volt pénze, vagyona, hogy embert fogadjon maga mellé, neki nem. De egyszer mégis jött valaki, aki megállott mellette, észrevette őt és segített rajta. Lehet, hogy te is sokszor ilyen hátrányos helyzetben és elhagyatottnak érzed magad másokkal szemben. De ha pillanatnyilag támasz, segítség nélkül vagy, egyedül is meg kell próbálnod. Ne feledkezz meg arról, hogy Isten gondviselése soha nem távozik el mellőled és Jézus biztató szava feléd is hangzik. Ezért: „Mozdulj te is hát, és emelj fejet!/Csillagok közt van neked is helyed,/ Lendülj föléd, hisz azért vagy ember!/ S tudd meg, hogy még sok öröm, szenvedés vár / Az élet szólít, - hallod? -: kelj fel, kelj fel / És járj.” (Tompá László) Ámen.

ISTEN NEM HAGY EL

2Kor 4,9

Ha megfigyeljük az emberek viselkedését a különböző élethelyzetekben, azt észleljük, hogy általában mindenki más-más módon éli meg ugyanazt a helyzetet, körülményt. Egyéniségünktől, alaptermészetünktől függően sajátosan, egyéni módon reagálunk a bennünket érintő eseményekre, élményekre. Például nagy örömben, váratlan szerencse esetén, vagy fájdalmak, szenvedések között, félelemben, veszélyhelyzetben különbözőképpen viselkednek az emberek. Ennek alapján állítja a lélektan, hogy az ember igazi énje, jelleme a rendkívüli helyzetekben mutatkozik meg igazán, válik nyilvánvalóvá.

Emberi életünknek egyik ilyen elkerülhetetlen velejárója a szenvedés, a megpróbáltatás. És bár ezt is ki-ki maga módján éli meg, mégis van egy általános, közös vonás abban, ahogyan az emberek a megpróbáló élethelyzetekben meg szoktak nyilatkozni. Az egyik ilyen leggyakoribb megnyilatkozás, keserű kifakadás így hangzik. „Elhagyott az Isten”.

Hogy ez a kifakadás mennyire jellemző a szorongatott helyzetben lévő emberre, azt nemcsak a mindennapi élet, hanem a Biblia is világosan igazolja. A szenvedő ember örök megtestesítője, Jób nyomorúságában azt mondja, hogy Isten „elrejtette orcáját” előle, vagyis elhagyta őt (Jb 13,24) Hasonlóképpen fogalmazódik meg Izrael népének fájdalma a zsoltáros szavaiban a nyomorúság idején: „Uram, meddig felejtkezel el rólam...? meddig rejtet el orcádat tőlem?” (Zsolt 13,29). És íme, a hit nagy bajnoka, a szeretet prófétája, Jézus haláltusája közben a keresztfán így kiált: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagyál el engemet?” (Mt 27,46).

Így tárul eléink a Biblia alakjainak életéből, sorsából az egyik legjellemzőbb és nagyon emberi megnyilatkozás, amely korunk emberének ajkán is gyakran megfogalmazódik e vallomásban: „Elhagyott az Isten”.

Tehetetlen beteg vagy, fájdalmak, halálfélelmek kínoznak....Egyedül maradtál, gyötör a magány, a társtalanság.....gyermekeid felnőttek, szétszóródtak és csak nagy ritkán írnak, még ritkábban jönnek, hogy öregséged terhét, magányod szorítását enyhítsék...Veszteség, anyagi kár ér, oda lesz küzdelmes